

Tắm Chăn Của Tôi Bị Bệnh Rồi

Contents

Tắm Chăn Của Tôi Bị Bệnh Rồi	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	4

Tắm Chăn Của Tôi Bị Bệnh Rồi

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, hiện đại. hài, huyền huyền, ngắn, 1x1, HEDịch: miakatama05Ý tưởng cho câu chuyện này bắt nguồn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tam-chan-cua-toi-bi-benh-roi>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1.

Đúng như câu nói ‘đời người khó khăn, tắm chăn thường ẩm’.

Chuyện kể vào một buổi sáng tinh mơ nào đó, Lâm Bình vẫn cuộn tròn sâu trong chăn như thường lệ, bởi vì hơi ẩm trong chung cư của cậu không đủ xài, cậu chỉ có thể dựa vào việc tiếp xúc thân mật với tắm chăn để chống lại cái lạnh, nhưng hôm nay dường như có chút không giống, bình thường luôn là càng ngủ càng ẩm, sao hôm nay càng ngủ càng lạnh mà gió thổi bốn phía lại còn không thổi được nữa?

Cuối cùng Lâm Bình quyết định trở mình.

Tôi trở mình... không trở được.

Tôi lại trở mình... lại không trở được.

Tôi dùng sức trở mình... vẫn không trở được.

Tình trạng gì vậy? Chẳng lẽ là bị bóng đè trong truyền thuyết!

Lâm Bình trừng mắt lớn, quả nhiên phát hiện trên có một thứ đè trên người mình...

“Quý!!!!!!”

“Im miệng, ồn chết đi được! Tôi là tắm chăn của cậu!!”

Cứ như vậy, sáng sớm ngày x tháng x năm 2012, Lâm Bình phát hiện ra tắm chăn của mình biến thành người, sau đó bị dọa đến chết, câu chuyện này chính là BE như vậy đó.

... Dựa vào chỉ số IQ của tác giả mà nói, chính là không viết ra được một tác phẩm kiệt xuất.

2. Chương 2

Trên thế giới có rất nhiều chuyện không thể dùng lý lẽ thông thường để lý giải, ví dụ như tại sao luôn luôn đến lúc ra khỏi cửa thì mới muốn đi vệ sinh, ví dụ như tại sao nhận nhiệm vụ rồi thì mới phát hiện ra không kiếm được quái, ví dụ như tại sao mỗi lần thức ăn trong nhà ăn cứ đến phiên bạn thì lại hết sạch, lại ví dụ như có một ngày tắm chăn của bạn biến thành người mở miệng nói chuyện.

Vì vậy sau khi Lâm Bình giật mình như chưa bị dọa chết thì rất bình tĩnh chấp nhận chuyện này, nhưng có một điều làm cậu hơi không bình tĩnh được chính là:

“Ồi giờ mẹ tôi ơi, anh biến thì cũng đã biến rồi, tại sao lại còn bị bệnh nữa chứ?”

“Anh, anh là ai?”

“Tắm chăn.”

“Hả?”

Người đàn ông chỉ cậu, “Cậu,” rồi lại chỉ mình, “tắm chăn mà cậu dùng để đắp.”

“Không thể nào!”

“Sao lại không được? Cậu xem, quần áo tôi đang mặc đây có phải là giống với tắm chăn mà cậu nhờ người ta làm cho không?”

Lâm Bình nhìn một lát, cũng đúng, một màu xanh lá đậm đến hoa văn cũng sơ sài, vỏ chăn đặc biệt như vậy cũng chỉ có chăn nhà cậu có.

“Chỉ vậy thì tôi vẫn không tin, trừ khi... anh biến thành hình dạng ban đầu cho tôi xem!”

“Nói hay lắm.”

Giọng nói vừa dứt, người đàn ông biến mất, trên giường lại xuất hiện một đồng chăn hỗn độn.

“Vậy là đúng rồi...” Lâm Bình dụi dụi mắt, ngáp một cái, chậm chậm bò lên giường ôm lấy tắm chăn, vừa ôm ấp vừa độc thoại: “Vừa nãy mày nhất định là đang mộng du, dường như là mơ phải một giấc mơ kì lạ rồi ha ha ha ha, tắm chăn thì làm sao có thể biến thành người chứ, chẳng phải là hồ ly tinh mà lại là đàn ông nữa, nhất định là gần đây áp lực thêm ăn Thiết Cao1 quá lớn rồi rõ ràng là chẳng có người nào ở đây cả... tôi thao!”

Người đàn ông bị cậu ôm trong lòng bật tai lại: “Giờ cậu tin chưa?”

Lâm Bình đẩy mạnh anh ra gào lớn: “Xin anh trước khi biến trở lại thì hô lên một tiếng được không?!”

Anh tắm chăn khá thiếu kiên nhẫn: “Kêu tôi biến thành người là cậu, bảo tôi đừng biến thành người cũng là cậu, đám con người các cậu thật là rối ren.”

“Tôi vì ai mà rối rắm chứ! Anh hai à đang làm tắm chăn tốt như vậy mà biến thành người làm gì!”

“Cậu tưởng tôi muốn đổi mặt với cậu lắm chắc? Còn không phải vì ông đây bệnh à!”

“... Nani (cái gì)?” Σ(OAO).

Ha ha ha ha biến thành người đã quá lắm rồi, tắm chăn còn biết bị bệnh nữa á ha ha ha, câu chuyện cười này chẳng có mắc cười ở chỗ nào hết á được chưa!

Nhưng tắm chăn tinh cũng là tinh rồi, đừng có tùy tiện cười cợt yêu tinh! Cuối cùng Lâm Bình rất cẩn thận hỏi anh: “Vậy... anh tắm chăn à, tôi nên đưa anh đến bệnh viện... thú y... hay là tiệm may?”

“Không cần đâu, ngủ với tôi một lúc là được.”

“Hả? Dễ vậy à?”

“Ừ, hút chút dương khí là được.”

“...!!!”

Trong phút chốc, trong đầu Lâm Bình loáng qua các loại phim, truyện như ‘Liêu trai chí dị’, ‘Sưu thần truyện’, ‘Natsume Yuujinchou’, ‘Tân Bạch nương tử truyện kì 2’ vân vân, chẳng lẽ tấm chăn tình này cũng muốn giết người cướp mạng ư! O(> <)

Anh tấm chăn sống chung với cậu nhiều năm rồi, đã sớm nhìn ra được sự thật thông qua lỗ hổng quá lớn trong não cậu, bình tĩnh nói:

“... Cậu nghĩ nhiều quá rồi, hút chút dương khí không chết được, cùng lắm là hơi mệt chút thôi.”

“Ồ, vậy thì tốt... không, tôi nói là, tốt xấu gì chúng ta cũng đã có cuộc cách mạng hữu nghị mấy năm rồi, anh bị bệnh thì tôi sao mà không lo cho được...”

“Vậy thì nhanh đi ngủ đi!”

“Được, đợi tôi chút rồi sẽ về liền thôi!”

Nói rồi, Lâm Bình quay người chạy đến tủ quần áo, lôi một tấm chăn khác từ bên trong ra.

“Đây là tấm chăn còn dư lại để phòng hờ, dù sao hai người đàn ông chúng ta cứ đắp chung với nhau đi... nói rằng, anh là nam đúng không... ấy, hay phải nói là, công? Hùng?”

Anh tấm chăn không vui, xụ mặt lại: “Tôi đương nhiên là nam rồi! Nhưng có tôi ở đây, không ngờ cậu còn dám đi tìm kẻ khác?”

“Chỉ là cái khác... nhưng nhà tôi chỉ có hai tấm chăn là anh với nó, anh lại biến thành người rồi... không thì anh biến trở lại đi, tôi đắp anh không phải cũng là ngủ cùng nhau à?”

Anh tấm chăn bắt đầu nghiêng rằng: “Biến trở về thì không-thể-hút-dương-khí.”

“...”

Đến lúc hai người gần rơi vào tình trạng bế tắc thì một tiếng chuông cứu vãn lấy Lâm Bình, đồng thời cũng đẩy cậu đến địa ngục – bởi vì lúc đó chuông báo thức của cậu reo lên!

“Mới đó mà đã sáu giờ sáng rồi? Giờ ngủ nướng của ông mày!!”

Sau khi khóc lóc rồi, Lâm Bình nhanh chóng thay quần áo tắm rửa thơm mát, cấp tốc giải thích với người ta: “Vậy anh tấm chăn à, tôi phải đi làm rồi, anh ở nhà dưỡng bệnh cho tốt trước, chuyện ngủ ngày gì thì tôi tính được không?”

“Không được, tôi là người bệnh, cậu phải ở nhà chăm sóc tôi.”

“Nhưng...” “Không nhưng nhị gì hết! Nói cho cậu biết, nếu như tôi chết đi, cậu sẽ không còn tấm chăn nào để đắp!”

“Chăn mà cũng chết được hả? Hơn nữa tôi vẫn còn một tấm đó.”

“Vậy tôi giết tấm chăn kia rồi sau đó tự tử!”

“Anh, anh... anh được lắm!” QAQ.

Lâm Bình rơi lệ, rút di động ra gọi cho sếp xin nghỉ:

“Sếp à, số là, tấm chăn của em bị bệnh rồi, hôm nay em phải ở nhà chăm sóc nó.”

“... Cái lý do khủng khiếp gì vậy! Không chấp nhận! Chú tướng mấy năm nay tôi là một lão sếp ngu à!”

Tiếp theo là một tràn tiếng tút tút báo máy bận, hiển nhiên là sếp cúp máy mất rồi.

Kẻ đen đủi tội nghiệp bày ra bộ dáng ‘thấy chưa tôi nói rồi’ mà gương mặt nhìn anh tấm chăn, sau đó bị đôi mắt nhỏ của anh nhìn đến bắt đầu run rẩy.

“Nhanh chóng đi đi! Tan làm rồi thì về sớm chút, không thì cứ đợi cả mùa đông này đắp ga giường mà ngủ đi!”

“Tôi nhất định sẽ không về! Không đúng, tôi nhất định sẽ về sớm tí!”

Lâm Bình nhận được lệnh ân xá liền lập tức phóng đến cửa phòng, vừa phóng đến vừa rơi lệ:

“Ồi giờ mẹ ơi, rõ ràng tấm chăn mềm mại như vậy mà khi biến thành người lại ngang ngược quá vậy! Không được về sau phải tàng trữ vài tấm chăn mới được!... Không được lỗ như bọn nó đều biến thành người thì làm thế nào? Vẫn là tàng trữ vài tấm ga giường dày dày thì hơn...”

3. Chương 3

CHƯƠNG 3.

Hoa xuân đã hết hay chưa, còn như thu nguyệt bao giờ sẽ thôi? Chuyện xưa nhiều ít đã rồi, mấy ai biết được trong đời là bao. Đêm qua có tiếng lao xao, gió tây rẽ lối dẫn vào tiểu lâu⁴. Vừa mở mắt, đã tỉnh lại trong ổ chăn nhà tôi!

Vừa này chúng ta nói đến đoạn, đêm đông nồng giấc sáng chẳng hay⁵, tấm chăn biến thành người mất rồi!

Thẳng đến lúc tan tầm, đến lúc về đến trước cửa nhà, đến lúc tiến vào trong nhà, Lâm Bình vẫn không thể tin được, tấm chăn cậu đắp vài năm nay, cứ đột nhiên biến thành người như vậy! Hơn nữa cậu lại ngớ ngẩn đi mua cơm về cho tấm chăn tỉnh này nữa chứ!

Thật ra cậu có chút lo lắng, vì giờ nghỉ trưa quá ngắn về nhà không kịp, vì vậy mỗi ngày cậu mà ở công ty là ở luôn cả ngày, cũng có thể nói là hôm nay cả ngày không có ai làm cơm cho tấm chăn, nhưng tấm chăn tỉnh có cần ăn cơm không? Ủ, đã chết được thì chắc cũng ăn được đi.

... Orz, Lâm Bình mày vẫn thật sự tin rằng một tấm chăn có thể chết á.

Nhưng... sao lại không có người, hơ, không có tấm chăn ở đây?

“Hế lô~ anh tấm chăn à, anh có ở đó không? Anh tấm chăn?”

Phòng khách, không có người, phòng ngủ, không có người... aizz, chẳng lẽ mình thật sự mơ một giấc mơ rồi hù sợ chính mình à? Vậy bữa cơm tối hôm nay không phải là mua công cốc rồi sao! [Sai trọng điểm]

“Cậu còn dám quay về?”

Đột nhiên một giọng nói u ám vang lên từ sau lưng, không ngờ Lâm Bình lại cảm thấy nhẹ nhõm.

“Vừa này anh trốn ở đâu vậy?”

“Nhà vệ sinh.”

“Hả?! Chăn bông cũng đi vệ sinh?”

Thả ra cái gì thế? Sợ bông chẳng? Sẽ làm nghẹt cống đó!!

“Làm gì có, vừa này tôi mới giặt quần áo.”

Ồ, đúng rồi, lúc này Lâm Bình mới nhớ lại, máy giặt nhà cậu cũng đặt trong nhà vệ sinh.

“Giặt quần áo gì?”

“Đương nhiên là quần áo của tôi! Cậu cũng không nghĩ xem, lâu như vậy rồi mà còn chưa giặt vỏ chăn chưa phơi nắng tôi, tôi cảm thấy tôi muốn mốc meo luôn rồi!”

“Xin, xin lỗi!”

Kể lười là Lâm Bình xấu hổ che mặt.

“Nhưng không ngờ anh vẫn có thể dùng máy giặt của con người.”

“Món đồ đơn giản như vậy, chẳng lẽ tôi chưa ăn qua thịt heo mà còn chưa thấy heo chạy ư?”

“Anh thấy heo chạy rồi ư?”

“... Tôi thấy cậu chạy rồi ấy.”

“Hơ, ề không đúng, anh giật vỏ chăn của mình rồi, bộ trên người anh mặc là của ai?”

“Không phải cậu còn một tấm chăn sao?”

Vẫn còn một tấm... Lâm Bình chạy đến mở tủ quần áo ra xem, quả nhiên có một tấm chăn bông tội nghiệp trần trụi bị vứt bên trong.

“... Anh, anh lột áo của người ta rồi mặc lên người mình như vậy đó hả?!”

“Dù sao nó cũng chỉ là một tấm chăn thôi, cũng không phải người.”

“Không phải anh cũng là tấm chăn sao! Anh không sợ nó cũng sẽ biến thành tinh à!”

“Nó sẽ không biến đâu.”

“Chắc chắn như vậy à? Vậy trong nhà tôi những món khác cũng không biến đâu phải không? Ví dụ như cái gối cái ga giường nè, tôi rất không muốn khi tỉnh lại thì thấy một đám đàn ông ***, hoặc là cả ngày bị nhiều người bao vây.”

Vừa nghĩ đến trong nhà không biết có bao nhiêu thứ giống như vật sống, Lâm Bình lạnh người rùng mình.

“Yên tâm đi, mấy chuyện như này phải xem duyên phận nữa, giống như tôi thì chẳng có bao nhiêu, bây giờ trong nhà cậu ngoài tôi và cậu ra đều là vật chết, không có linh khí.”

“Vậy thì tốt...”

“Đừng chuyển chủ đề. Không phải bảo cậu về sớm chút ư, hôm nay sao lại về trễ như vậy, đừng tưởng tôi không biết thời gian tan làm của cậu!”

Đương nhiên là anh biết, tuy nhiên không muốn thừa nhận, nhưng hai người tốt xấu gì cũng đã sống với nhau vài năm rồi!

Lâm Bình chạy trở lại mang cơm đến cho cậu: “Thì chẳng phải là tại tôi đi mua cơm cho anh sao, ăn không?”

Nghe thấy lời giải thích của cậu sắc mặt anh tấm chăn hơi dịu đi, nhưng vẫn còn bày ra bộ dáng khinh bỉ: “Tôi là một tấm chăn thì ăn cơm gì chứ.”

... Lâm Bình OTL, quả nhiên là mua công cốc mà. [Lại sai trọng điểm]

Đến buổi tối, một người một chăn rốt cuộc cũng mắc phải vấn đề có đắp tấm chăn còn lại hay không, cuối cùng anh tấm chăn thỏa hiệp, miễn cưỡng chấp nhận cho Lâm Bình kéo tấm chăn kia lên giường, nhưng anh kiên quyết cho nó mặc vỏ chăn trên người mình [cái kia vẫn chưa khô], sau đó bản thân mình chọn cách ngủ ***.

“Không cần đâu, tấm chăn không có vỏ chăn cũng không phải là không đắp được...”

Anh tấm chăn nhướn mày: “Cậu muốn nó lỏa lồ trên giường của chúng ta à?”

“Vừa nãy là ai nói nó chỉ là một tấm chăn thôi chứ không phải là người!”

“Cậu nói nữa tôi bóp chết nó, sau đó cậu đừng có mong đắp cái gì nữa!”

“...”

Kết quả cuối cùng là, tấm chăn mới kia được mặc vỏ chăn lại, Lâm Bình đưa một bộ áo ngủ cho anh tấm chăn mượn.

Tấm chăn này vốn không nhỏ, nhưng vì hai người đàn ông to lớn đắp nên hiển nhiên có chút chật chội, nhưng hai người sát gần lại với nhau xem ra ấm áp vô cùng. Nhúc nhích ở trong ổ chăn ấm áp ấy, Lâm Bình dùng cánh tay huých huých anh tấm chăn: “Hi hi, anh nói xem chúng ta bây giờ có tính là 3P không nhỉ?”

“... Im miệng!”

Thật, thật hung dữ. QAA

Lâm Bình lập tức ngậm miệng quay người đưa lưng về phía đối phương ngoan ngoan chuẩn bị ngủ, qua một lúc liền ngủ thẳng cẳng... được mới lạ.

A a a a không ngủ được! Tuy rất ấm nhưng vẫn không ngủ được!

Cũng không nghĩ thử xem từ lúc Trung học Cơ sở đã tự mình đi học, Lâm Bình ngủ một mình nhiều năm như vậy đột nhiên lại chen chung một chỗ với một người đàn ông cao mét bảy mấy thì làm sao mà ngủ cho ngon được!

Thế là cậu lặng lẽ khẽ khàng lén lút (vân vân) quay qua đánh giá đường nét mờ nhạt có thể nhìn thấy trong bóng tối, trong lòng rạo rức một trận.

— Đường như anh tấm chăn ngủ rồi ấy.

— Một tấm chăn không cần ăn cơm mà lại biết ngủ, chuyện này không đúng với khoa học!

— Tấm chăn có thể biến thành người mới là không đúng với khoa học đó OTL

— Ý, bạn nói xem người ta đều là nàng tiên Ốc nàng tiên Hạc, Ngưu Lang còn có Chức Nữ, thế tại sao đến lượt tôi mấy cô em yếu điệu lại biến thành đám đực rựa hết vậy?

— Nhưng nói đi cũng phải nói lại, bông nhồi trong chăn mềm như vậy, biến thành người hẳn là phải mềm chứ, buổi sáng kinh hoàng quá không chú ý đến cảm giác, hay là tận dụng lúc này... sờ một lát xem?

— Sờ thôi sờ thôi, dù sao anh ta cũng ngủ rồi, bị phát hiện cũng chẳng sao, cứ nói là sờ ý dụng phải là được!

— Ô kê, bắt đầu sờ!

Lâm Bình hạ quyết tâm gỡ trò lưu manh chìa đầu ngón tay ra, cẩn thận chạm tấm lưng đang đối diện với mình của đối phương một cái, rồi lại chạm thêm cái nữa.

Anh tấm chăn không phản ứng lại.

Lâm Bình lại tăng thêm lực, từ chạm thành chọt.

Anh tấm chăn cũng không phản ứng lại.

Cuối cùng Lâm Bình yên tâm, gan lớn rồi, chìa tay ra sờ lưng người ta vài lần, vừa sờ vừa than thở.

—Không ngờ thân là một tấm chăn mà lại có cơ bắp! Nếu như sờ bụng thì hẳn là có cơ bụng đi! Một tấm chăn có sáu múi rất là đáng sợ đó! Chẳng giống một tấm chăn chút nào, chẳng lẽ tính đàn hồi tốt lắm á?

Do càng ngày càng nhập tâm, bàn tay đen tối vô phép của Lâm Bình càng ngày càng suồng sã, không biết từ lúc nào đã trượt thẳng một đường từ phía bắc eo xuống bộ phận ở dưới đó... đến lúc này người đương sự cũng không nhận được nữa.

“Cậu sờ đủ chưa?”

“Sờ, sờ đủ rồi!”

Ngay cả khi có thể cảm nhận được trong bóng tối đôi mắt của đối phương đang trừng mình, trong lòng Lâm Bình vang lên một hồi chuông báo động, đang đầy những bối rối và bất an vì ‘Tôi thao, anh ta phát hiện rồi có khi nào bị xem là biến thái không’.

Cậu muốn rút tay về theo điều kiện phản xạ, nhưng được nửa đường thì lại bị người ta nắm lại.

Người nắm cậu lại xoay người đối mặt với cậu, hơi thở nóng bỏng trực tiếp phả lên mặt cậu.

“Cậu không tiếp tục sờ nữa à?”

Nói rồi ấn tay Lâm Bình lên trước ngực mình, người còn lại đã xấu hổ đến muốn khóc rồi: “Anh giai à tôi sai rồi còn chưa được sao, tôi không có cố ý!”

“Cậu đã không sờ tôi, vậy tôi chỉ có thể sờ cậu thôi.”

Sau đó anh tấm chăn áp trên người của người chủ trên danh nghĩa của mình, hai tay hướng đến vòng eo lộ ra vì tương ngủ không ngay của đối phương...

“!!!!”

Ý tứ thế này không đúng!

Lâm Bình theo phản xạ vùng vẫy lên, đột nhiên dùng hết sức hất người đang đè mình ra, hơn nữa bởi vì giường của cậu có hai người ngủ thì hơi chật, cậu vừa loạn một cái liền trực tiếp hất người kia khỏi giường!

Cậu nhanh chóng mở đèn ngủ đặt đầu giường, đèn sáng rồi, nhìn thấy anh tấm chăn mặt hầm hầm ngồi dưới đất nhìn cậu.

Bầu không khí nhất thời trở nên ngưng ngững, Lâm Bình chỉ có thể cười khan vài tiếng ha ha: “Vừa nãy anh làm đột ngột quá, có biết đầu của phụ nữ vào eo của đàn ông là không được tùy tiện đụng vào không [nói ngược rồi], ờm anh không sao chứ...”

“Tôi vốn dĩ chỉ muốn đùa một chút, nhưng cậu đã không ngủ được, vậy tôi sẽ cho cậu tỉnh táo thêm chút nữa.”

Hung hăng ngắt lời Lâm Bình, anh tấm chăn ở dưới đất tung người đứng thẳng dậy ấn Lâm Bình xuống giường, giữ hai chân đè hai tay lại, động tác lưu loát thành thục.

“Tôi thao, anh muốn làm gì!”

“Hút. Dương. Khí!”

“Σ(OAO!”

Lâm Bình vẫn chưa kịp phản ứng lại bèn hô lên thì bị người ta bịt miệng lại, bờ môi khô khan áp lên môi cậu, nôn nóng thèm muốn hơn, đưa đầu lưỡi ra mơn man giữa môi và răng, dường như muốn tìm thời cơ để tấn công thành trì. Lâm Bình vô vọng ngậm chặt răng không cho anh cơ hội này, lúc hai bên rơi vào tình trạng bế tắc, Lâm Bình lại kinh ngạc cảm thấy có một thứ đang thâm nhập vào chiếc quần ngủ lỏng lẻo của cậu, đánh thẳng đến căn cứ chính!

“!!!”

Cảm xúc từ mệnh căn truyền đến làm Lâm Bình không thể không thả lỏng hàm răng, anh tấm chăn đợi đã lâu cuối cùng cũng được như ý muốn cùng cậu ‘an ủi lẫn nhau’, môi lưỡi quần quit làm đối phương không thở được.

Mẹ nó kĩ thuật hôn của chán bóng thời nay còn tốt hơn cậu nữa!

Lâm Bình đang bị ép hôn rất đau lòng thừa nhận chuyện này, cậu liều mạng muốn đẩy người phía trên mình ra, đáng tiếc mấy ngày nay chẳng ngủ được mấy nên yếu đi rất nhiều, vừa nãy có thể hất người kia ra đã là kì tích, chống cự lúc này càng giống như đang gãi ngứa, ngược lại còn khơi gợi ngọn lửa trong người đối phương.

Huống chi... ‘thằng em nhỏ’ nhà cậu đang bị bắt cóc rồi.

Phối hợp với sự xâm chiếm không chút lưu tình trong miệng, tay của anh tấm chăn cũng chưa từng ngừng lại, tay của anh trơn tru và mạnh mẽ, một tay rất có kĩ thuật vuốt ve lên xuống, có lúc còn xấu xa gãi ở phía trước một chút, khiến Lâm Bình vừa đau vừa sướng khoái, tay còn lại mò mẫm lên xuống trên người Lâm Bình, nhất là phần eo, mỗi lần anh véo miết nơi này, người dưới thân liền run rẩy một trận, ngay cả chống cự cũng yếu đi vài phần...

Câu đầu tiên Lâm Bình thốt ra không lâu sau khi cậu bắn dưới hàng loạt kích thích không phải là mắng người ta, mà là hỏi anh: “Kĩ thuật của anh mà tốt vậy, chuyện này không đúng với khoa học!”

Anh tấm chăn bình tĩnh lau đi thứ trên tay vào áo ngủ của Lâm Bình: “Ai bảo cậu hay xem đen ở trên giường.”

Lâm Bình vì câu này mà cả khuôn mặt đỏ lên kia nóng đến tỏa nhiệt. Do trong phòng có chút lạnh, cậu đúng là thường nằm trong ổ chăn ôm máy laptop xem cái đó, có đôi lúc dấy lên vỏ chăn...

Nhưng đối phương không cho cậu cơ hội để xấu hổ.

“Vì vậy kĩ thuật của ông đây rất tốt, cậu nhìn một chút là sẽ qua thôi.”

Mẹ nó, đến nữa á!

Hơn nữa lần này sau lại chuyển đến phía sau rồi! Anh làm như vậy là phạm luật đó!

Ái! Đau quá mẹ ơi!

Tôi thao, tư thế này miễn cưỡng quá, eo của ông! Mẹ nó tính đàn hồi của tấm chăn chinh quả nhiên tốt thật, nhưng ông đây là người, ông không chịu được đâu...

Sau một trận trần trọc qua đi, Lâm Bình quỳ mọp trên giường, chịu đựng cơn đau mãnh liệt ở phía sau, khó khăn nặn ra một câu trong sự đau đớn và khoái lạc: “Mẹ anh... không phải anh đã nói là sẽ không hại tôi mà?”

Người sau lưng thở hổn hển trả lời cậu: “Tôi không có nói xạo, không phải đã bảo với cậu rằng nhiều nhất cũng chỉ là có chút mệt thôi mà...”

Đây có giống như hơi mệt không hả!

Trong lòng Lâm Bình đưa ra một ngón ‘ ’ rất lớn.

Sau đó lại là một trận mây mưa vùn vù, mưa tạnh trời trong, trời tạnh hạc dề mây lướt gió, đưa nguồn thi hứng tận mây xanh⁷

~Cuối cùng Lâm Bình cũng nhắm hai mắt lại, ngủ lịm đi như mong muốn.

Trưa ngày thứ hai.

Đoán không sai, Lâm Bình vừa tỉnh lại thì đã là buổi trưa rồi, trọng điểm không phải là chỗ này, mà là hôm nay là ngày đi làm.

...

“Kỹ lục chuyên cần của ông!”

Cậu co quắp trên giường than vãn.

Kể đầu sở dĩ nhiên vẫn tốt, tinh thần sáng khoái vượt ve cậu: “Đừng lo, tôi đã xin nghỉ phép cho cậu rồi.”

“... Anh xin thế nào.”

“Sếp, tôi bệnh rồi, tấm chăn của tôi phải chăm sóc tôi.”

“... Kỹ lục chuyên cần và tiền thưởng của ông!”

1:Thiết Cao (Xinjiang nut cake) là một loại bánh làm từ hỗn hợp các loại hạt, đồ ngọt và nếp, là món ăn vặt thường được người Duy Ngô Nhĩ chạy xe ba bánh bán trên đường. Món này không phải là rẻ nhất hay là nổi tiếng nhất ở Trung Quốc, nhưng qua sự kiện ‘Chiếc bánh Thiết Cao giá 16 vạn’ thì món này mới trở nên nổi tiếng, và sau khi tin được đăng lên mạng, rất nhiều người đã lấy nó ra làm trò cười, chỉ tiết xin vào đây (tiếng anh) hoặc đây (tiếng trung). Ở đây tác giả bảo rằng Lâm Bình vì quá thèm ăn Thiết Cao nên thành ‘cuồng ăn sinh hoang tưởng’ mà tưởng tượng ra tấm chăn biến thành người.

2:Liêu trai chí dị, Sưu thần truyện, Natsume Yuujinchou, Tân Bạch nương tử truyện kì đều là những bộ phim có một đặc điểm chung là dính đến yêu quái yêu tinh, chỉ tiết cụ thể xin mời google.

3: Nam là chỉ phái nam (chỉ người), công ở đây là chỉ giống đực, trống (vừa chỉ người vừa chỉ thú), hùng cũng chỉ giống đực, trống (nhưng chỉ dùng để chỉ thú).

4: ‘Hoa xuân đã hết hay chưa... Gió tây rẽ lối dẫn vào tiểu lâu’ trích từ bài thơ Ngụ Mỹ Nhân của nhà thơ Lý Dục, dịch bởi Nguyễn Thành Ân. Vào đây để đọc bản gốc và các bản dịch khác của bài thơ này. Trong truyện này tác giả thay đổi một chi tiết nhỏ ở câu ‘... Gió đông rẽ lối dẫn vào tiểu lâu’, tác giả ghi gió đông thành gió tây, nên mình dịch theo tác giả.

5: ‘Đêm đông nồng giấc sáng chẳng hay’ trích từ bài thơ Xuân Hiếu (Buổi sớm mùa xuân) của nhà thơ Mạnh Hạo Nhiên, dịch bởi Lê Trọng Nghĩa. Tuy nhiên, do trong truyện lấy bối cảnh thời gian ở mùa đông, nên ‘đêm xuân’ được tác giả đổi thành ‘đêm đông’. Vào đây để đọc bản gốc và các bản dịch khác.

6: Chưa ăn qua thịt heo cũng phải thấy heo chạy có nghĩa là chưa từng thử làm gì nhưng cũng phải nghe nói đến chuyện đó. Trong truyện tác giả sửa thành ngữ này một chút để cho đúng với mẫu câu hỏi.

7: ‘Trời tạnh hạc đề mây lướt gió, đưa nguồn thi hứng tận mây xanh’ trích từ bài thơ Thu Từ Nhị Thử – kỳ nhất của nhà thơ Lưu Vũ Tích, có hai bản dịch, trong truyện mình chọn bản dịch của Nguyễn Phước Hậu. Vào đây để đọc bản gốc và bản dịch khác.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tam-chan-cua-toi-bi-benh-roi>